

Вітер — круто, норовисто, шпарко!
В час такий долання висоти,
Вірші, вірші, на газетних шпальтах
Першими ви мусите іти.

Мов солдати, виструнченим флангом,
Порохом пропахчені наскрізь,
Спий води, браточку, із баклагги.
О, як губи жаром запеклись!

Лаконізмом небуденних фактів
Вибухають рубрики дзвінкі.
Час такий, що полем бою раптом
Можуть стати навіть сторінки.

Що не день — то плани сміливіші,
Просторіше задумів розбіг,
Соромно відсиджуватись віршам
По тилах тихеньких і міцних.

Навіть коли згаснуть увостанне
Всіх на світі воєн багреці,
Навіть якщо вірші про кохання —
Все одно в житті вони бійці.

В наші дні боїв і многотруддя
Так суворо мовляться слова!
То людське виборюється в людях,
То дорога в далях прозріва.

В цьому суть. За дальні горизонти
Пролягла дорога без кінця.

І така обманна тиша фронту,
Коли фронт іде через серця.

І якщо з газетної сторінки
Знову чути: сурма кличе в путь,
Знаю, то розгорнуто і дзвінко
На передніх шпальтах вірші йдуть.

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.